[నవయుగ వైతాళికులు అందరూ ఒకే చోట తారసపడడం చాలా అరుదైన సంఘటన. అందరూ కలిసి రైలు ప్రయాణం చేయడం మరీ అపూర్వం. అట్లాంటి సంఘటనని వూహించి రాయటానికి ప్రయత్నించాను. వారి పట్ల నాకు గల గౌరవాభిమానాలే దీనికి ప్రేరణ. పాఠకులు సహృదయంతో స్వీకరించ ప్రార్థన.]

రైలు బయలు దేరింది.

రైలు పెట్టె నవయుగ వైతాళికులతో కిటకిటలాడుతూంది.

విశ్వనాథ, కాటూరి, పింగళి, దేవులపల్లి, శ్రీశ్రీ, పిలకా, మొక్కపాటి, శివశంకరశాస్త్రి, జలసూత్రం... వీరందరితో రైలు బోగీ కళకళలాడుతూంది.

రైలు మెల్లమెల్లగా వేగం అందుకుంటోంది.
ఆంధ్ర సరస్వతి పల్లకిలో ఊరేగుతున్నట్టుంది.
నవ్యసాహితి పేరంటానికి కదిలి వెళ్తున్నట్టుంది.
రైలు ఊగుతూ సాగులోంది.
తెలుగు పలుకు ఊయలలూగుతున్నట్టుంది.
రైలు వేగం అందుకుంది.
విజ్ఞాన సర్వస్వం పుటలు రెపరెపలాడినట్లయింది.

** ** **

కిటికీ పక్క సీటులో దుదుకు మీసాలు, ఎర్రటి రూపం దిట్టమైన అంచున్న ఖద్దరు పంచె సిల్కు లాల్చీతో కాటూరి వారు కూర్చున్నారు. పక్కన వెడల్పు మూతి వున్న సీసాలో చుట్ట బెట్టిన పొగాకు కాడలు - సరిజోడుగా అగ్గిపెట్టె - సన్నగా, పొడుగ్గా సనాతనంగా తాళపత్ర గ్రంథంలా వున్న విశ్వనాథ వారు ఎదురు సీటులో కూర్చుని కాటూరి వారిని శ్రద్ధగా గమనిస్తున్నారు.

ఆయన పొగాకు కాడ తీసి, వైనంగా పాయ చీల్చి, చుట్ట చుట్టే పనిలో త్రికరణ శుద్ధిగా లీనమైపోయారు.

"మీకు పాయలు తీయడమే వచ్చు... మా బాపి బావకి జడవేయడం కూడా వచ్చు..." కొంటెగా అని-

రావోయి! సిన్నవాడ
మావాడ
అడివోరి సిన్నవాడ
రావోయి సిన్నవాడ - అంటూ పాడడం ఆరంభించారు విశ్వనాథ.

పిలుపుపాట వింటూనే బాపిరాజుగారు అవతల వింగ్‌లోంచి వచ్చారు. కళహంస కదలి వచ్చినట్టు...

"ఇంతకీ నిర్వాహకులు సరసులేనా... ఓ శాలువా ముక్కయినా కప్పుతారంటారా..." - జనాంతికంగా అన్నారు విశ్వనాథ.

"ఏమో? దండల వరకూ శ్రీపాద హామీ పడ్డాడు కదా... వెళ్తోంది కాకినాడ కనుక లంకపొగాకు పుష్కలం... ఇక మిగతావంటారా... మన ప్రాప్తం - వారి దయ..."

చుట్టపొగలోంచి కాటూరి వారు వదిలిన మాటలివి.

నొసలు కదిలించారు పింగళి లక్ష్మీకాంతం గారు. త్రాసు ముల్లులా నొసట నున్న గీరునామం కదిలించి కొంచెం ఆవేశ ధోరణిలో "అయినా మనం వెళ్తోంది మంగపతి గారింట్లో పెళ్ళికి. వీరమ్మ పెళ్లిలోనే నారిగాడికి వొడక పోగని - ఈ పెళ్లివంకన వారి నెత్తిన సాహితీ సమితి యావత్తూ దిగిపోయి సర్వసభ్య సమావేశం పూర్తి చేసుకోవాలని గదా బయలుదేరాం - ఊరికే పెట్టే అమ్మ నీ మొగుడు బంతిన పెట్టమన్నట్టు... ఇంకా శాలువాలూ సన్మానాలూ కూడానా..." అన్నారు పింగళి.

"నిర్వాహకులు సరసులేనా... అన్నాను. దానికింత కంఠశోష ఏల?" అన్నారు విశ్వనాథ, పింగళి వారిచ్చిన జవాబు తనకేనని గ్రహించి.

"కాకినాడ పౌరుల ఔదార్యాన్ని శంకించనక్కరలేదు. ప్రతిభకి వారెప్పుడూ పట్టం కడ్తారు...శ నేనెన్నడూ అక్కడ మంచి శాలువా లేకుండా రాలేదు

మరి..."

అప్పర్ బెర్త్‌మీంచి దేవులపల్లివారి గళం పలికింది - కిందనే వున్న కాటూరి వారి వైపు చుట్టకోసం చెయ్యి చాపుతూ అన్నారాయన.

"ప్రతిభ మాట ఎలా వున్నా - ప్రాంతీయాభిమానం కొంతల ఘోరిస్తుంది కదా..." - విశ్వనాథ వారి విసురు.

గంభీర వాతావరణం ఆవరించింది. రైలు పెట్టెలో పరిస్థితి గ్రహించిన పిలకా గణపతి శాస్త్రిగారు - వున్నట్టుండి ఒక్కసారి కళ్లు పెద్దవి చేసి బోలెడు ఆశ్చర్యం నటిస్తూ...

"ఆహా... ఏమి బిన... ఏమి బిన... ఆ యొక్క రాక్షస బొగ్గుతో ఇంత మందినీ లాక్కుని ఈ విధంగా ఛుకు...ఛుకు...ఛుకు మని అలుపూ సొలుపూ లేకుండా పరుగెత్తడం వుంది చూశారూ... అరెరెరె... ఏమాశ్చర్యం...?" అని అందరివైపు నోరు తెరిచి చూశారు.

అప్పుడే వస్తున్న జలసూత్రం రుక్మిణీ నాథ శాస్త్రి ఆశ్చర్య ప్రకరణమంతా విని-

"మనవాళ్ళు మామూలు తోటకూర తిని మహాకావ్యాలు రాసేస్తుండగా లేంది - బొగ్గుతో రైలు నడవడంలో ఆశ్చర్యం ఏముంది లెండి..." అన్నారు సౌమ్యంగా.

ఉత్తరీయాలు వున్నవాళ్లూ, లేని వాళ్లూ కూడా ఒక్కసారి బుజాల మీద చేతులు వేసుకున్నారు.

తల్లావఝుల శివశంకరస్వామి నీటుగా సింగిల్ సీటు మీద రైల్లో కూడా నేను సభాపతినే అన్నట్టు కూచున్నారు ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్న భంగిమలో.

జలసూత్రం ఓ క్షణం ఆగి "రైలు పట్టాల్ని చూస్తుంటే మా సభాపతిగారి కవిత్వం జ్ఞాపకమొస్తుంది నాకు - అడ్డంగా వేసిన బద్దీలు నిక్కచ్చిగా కొలిచి తూచి వేసినట్టుంటే ఆయన పద్యపాదాల్లాగూ, క్రమంగావుంటాయి. ప్రతిఎనిమిదింటికీ దూరం తగ్గించి కాస్తంత దగ్గరగా నాలుగు బద్దీలుంటాయి చూశారూ-సీస పద్యం కింద ఎత్తుగీతి లాగు - సమాసాల కంకర రాళ్ళ సరేసరి-అటూ ఇటూ కొలిచి కొట్టిన మార్జిన్లు లాగు ఇనుప కమ్మీలు... స్వామి వారి పద్యాలని తెచ్చి పొడుగ్గా పేర్చుకుంటూ పోతే రైలు పట్టాలే సుమండీ..." అనేసి మెరుపులా మాయమై పోయారు.

"ఉపమ భేషుగ్గా వుందీ..." అని ముక్తకంఠంతో అక్కడ వున్న వారందరికీ అనాలనిపించింది. కాని తమాయించుకున్నారు.

శివశంకర స్వామి వారు మాత్రం గొంతు పెగలనంతగా వుక్రోషించారు. వుపాయం తోచక వూరుకున్నారు.

అలక్ష్య లక్ష్య లక్షణంగా పైజమా పైచొక్కా వేసుకుని నా మార్గం వేరన్నట్టు అవతల కక్ష్యలో కూచుని హెరీన్ ఛటో చదువుకుంటున్న శ్రీ శ్రీ స్వామివారి వంక ఓ చూపు చూసి కళ్లద్దాలు సవరించుకున్నారు. అంతా నిశ్శబ్దం. వాతావరణం దిగులుగా వుంది.

ఇంతలో ఏపిల్... ఏపిల్... పావలా... పావలా అని గుక్క తిప్పకోని కేకతో పళ్లబ్బాయ్ కంపార్ట్‌మెంట్‌లోకి వచ్చాడు.

ఆ సమయంలో పళ్లబ్బాయ్ పెద్ద ఆసరా అయ్యాడు అందరికీ - అప్పట్లో భావకవిత్వం బ్రేక్ త్రూ అయినట్టు -

"కొంటే బావుంటుంది" - అన్నారు పింగళి

"తింటే మరీ బావుంటుంది" - అన్నారు కాటూరి.

"జంట కవిత్వం బానేవుంది... అయితే నేను కొనాల్సిందేనా..." అంటూ ఎంపిక చేసి పది పళ్లు బేరం చేశారు విశ్వనాథ-

"మిగిలితే మాత్రం నాకోటి ఇవ్వండి" అన్నారు గణపతి శాస్త్రి.

విశ్వనాథవారు తలొకటి పంచి తనొకటి నోటికి తగిలించారు. పక్క కక్ష్యలోంచి శ్రీ శ్రీ బుసకొట్టిన శబ్దం చేసి "ఏపిల్ బూర్జువా వ్యవస్థకి ప్రతీక ......" అన్నారు.

"అయితే మీరు జామిపళ్లు తప్ప తినరా ఏమిటి? ఏప్ అంటే వానరము. ఏపిల్స్ ని నేను హనుమత్ప్రసాదంగా తింటూ వుంటాను..." విశ్వనాథ ఏపిల్ నముల్తూ అన్నారు.

మరోసారి హూంకరించి ఛటోలోకి వెళ్లిపోయారు శ్రీ శ్రీ.

ఉన్నట్టుండి కమ్మని అత్తరు వాసన గుప్పున తగిలింది. అందరూ ముక్కుపుటాలెగరేసి పైకి చూశారు.

అప్పర్ బెర్త్ మీద కూచున్న కృష్ణశాస్త్రిగారు అత్తరులో దూది తడిపి వైనంగా టిక్కెట్లుకి రాస్తున్నారు- ఎంకిపాట హమ్ చేస్తూ.

అది గమనించిన విశ్వనాథ నవ్వు ఆపుకుని- "అన్నట్టు మన టిక్కెట్లెక్కడ?"- అన్నారు.

"రుక్మిణీ నాథం దగ్గర వుంటాయ్" అన్నారు కాటూరి వారు చాలా నిర్లక్ష్యంగా చుట్టనోటితో-

"ఉంటాయ్ - అని వూహించడం కాదు - వున్నవా? - అది ముఖ్యం-అదుగో రంకుమొగుడల్లే టిక్కెట్లవాడు రానే వస్తున్నాడు."

ఇంతలో టి.టి.ఇ. "టికెట్ సార్... టికెట్" అంటూ వచ్చాడు.

"మాటలోనే వచ్చారు... వెయ్యేళ్లు... మా రుక్మిణీనాథం దగ్గరవున్నాయి"

"ఆయనెక్కడ..."

"ఇప్పటిదాకా ఇక్కడే వున్నాడండీ... ఇప్పుడే వస్తాడు..." శి.శ. స్వామి వారికి

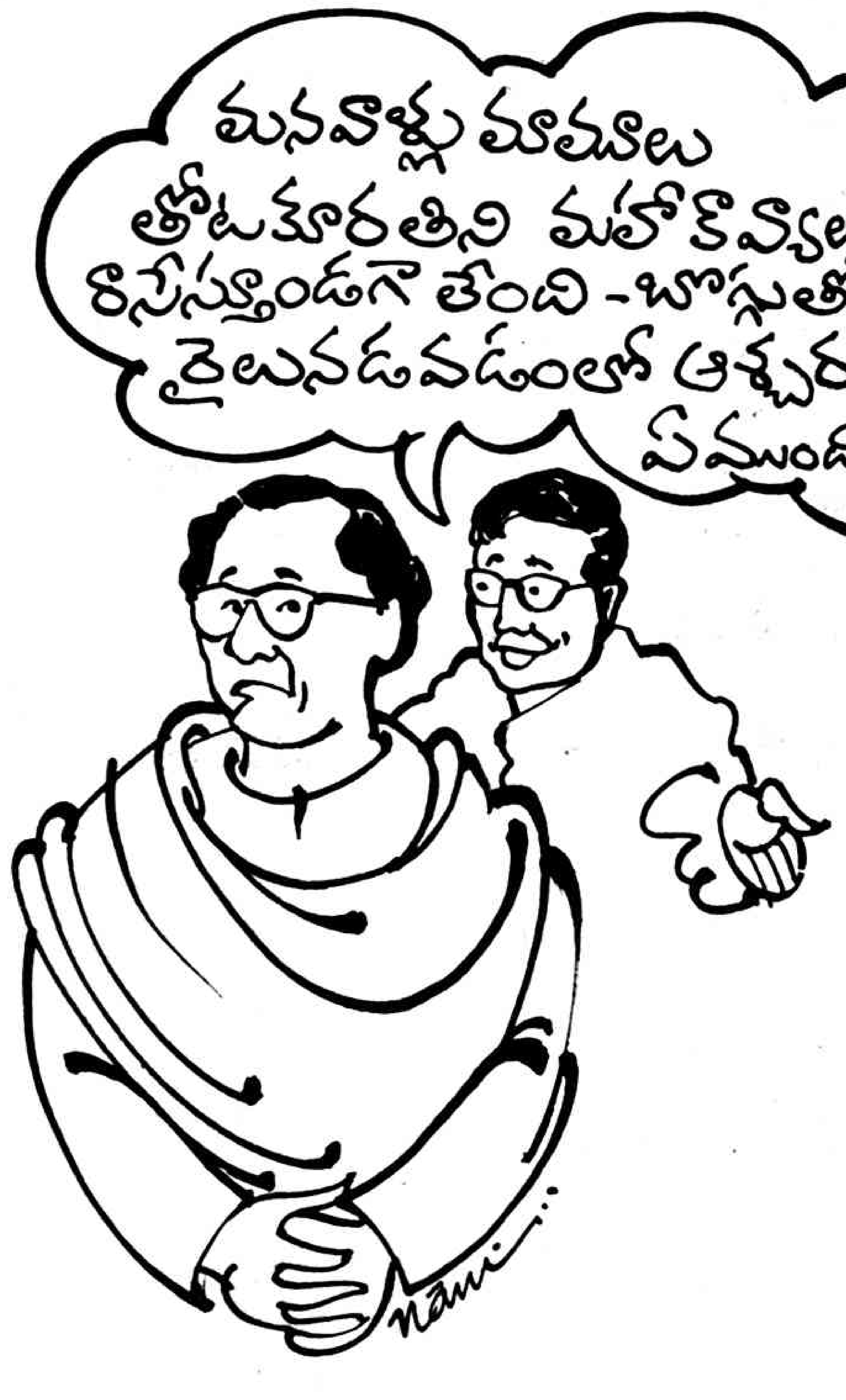

కోపం ఇంకా తగ్గలేదు.

అప్పర్ బెర్త్ మీద కూచున్న కృష్ణశాస్త్రిగారిని "సార్ మీరు దిగిరండి... టికెట్ ప్లీజ్..." అన్నాడు.

"దిగిరాను దిగి రాను
దివి నుంచి భువికి
దింపి వేతురు గాక
నాకేటి వెరపు" -

అన్నారు కృష్ణశాస్త్రి గంభీరంగా -

ఏమీ అర్థంగాని టిక్కెట్లవాడు "తమరెవరు? ఎక్కడకి వెళ్లాలి" అన్నాడు టిక్కెట్ల కోసం చెయ్యి చాపి.

"నా నివాసమ్ము తొలుత గంధర్వలోక
మధుర సుషమా సుధాగాన మంజువాటి
ఏ నొక వియోగ గీతిక,"

అనగా విని,కాలము వ్యర్థపుచ్చ నిచ్చగించక, టిక్కెట్లందుకొనుచు ఆ కవికి టి.టి.ఇ. నిట్లనియె:

"టికెట్ ప్లీజ్"

కృష్ణశాస్త్రిగారు చహల్‌తో లాల్చీ జేబులో చెయ్యిపెట్టి ఘుమ ఘుమ లాడుతున్న రెండు టిక్కెట్లని అందించారు. టి.టి.ఇ. ముక్కు లెగరేసి అదోలా ఆయన వంక ఓసారి చూసి -" "ఈ రెండో టిక్కెట్ ఎవరిది" అన్నాడు.

"నా ఊర్వశికి..."

"వేరీజ్ షి...?"

"ఎదలోపలి యెదలో, నెమ్మదిలో, జీవిత రహస్యమార్గమ్ములలో
...."

కింద నున్న కురుమెళ్ల వెంకటావుగారు గురువుగారి హటం చూసి కంగారు పడ్తున్నారు. దిగిరండి అంటే దిగిరాను అంటున్నారు. ఆయనకి అంతా అయోమయంగా వుంది.

"సంధ్యావసాన
సమయమున నీప పాదప శాఖికాగ్ర
పత్రకుటేలముల లోపల వసించు
ఇరుల గుసగుసల్ వానిలో నిపుడునవుడు..."

టి.టి.ఇ. అయోమయంలో పడి "అయ్యా ఏమిటి వారనేది" అని కురుమెళ్ల వారిని అడిగారు.

"......ఎదియొ అపూర్వ మధుర
రక్తి స్ఫురియించుగాని అర్థమ్ము కాని
భావగీతమ్ములవి..." - అని కురుమెళ్లవారు సమర్థించి చెప్పారు. ఆ రెండో టిక్కెట్టు నా కోసం తీసుకున్నారని కూడా నవ్వు చెప్పారు. పాయింటే వదిలేసి లెఖ్ఖ సరిపెట్టుకున్నాడు టి.టి.ఇ.

"...కాదు... కాదు. ఇతనికి కాదు... ఇది నా ఊర్వశికే
నిదురలో స్వప్నాల కదలికే బరువైన
కలులెల్ల కనులిచ్చి కాల్చు నా గతియేమి!" అని దేవులపల్లి వాదిస్తే -

"అయ్యా - మధ్యలో దింపేస్తే నా గతి ఏమిటో ఆలోచించండి-" ప్రాధేయ పూర్వకంగా వారించారు వెంకటావుగారు.

టిక్కెట్లవాడు ఇదంతా గమనించి దేవులపల్లి వంక జాలిగా చూసి పూరుకున్నాడు.

విశ్వనాథకి చెయ్యి జాపి - "టికెట్‌సార్..."

"లేదు"

"లేదా... ఇందాక ఎక్కడో వుందన్నారు?"

"ఔను. అంటాను.
అల నన్నయకు లేదు తిక్కనకు లేదు..."

"వాళ్ల సంగతి సర్లెండి. మీ సంగతి చెప్పండి- పైగా మీరెవరో పెద్దమనిషిలా వున్నారు..."

విశ్వగారు వాని వంక విసవిసా చూసి-

"నన్ను నెఱుగరో తెలుగునాట మీరు
విశ్వనాథ కులాంబోధి విధుని బహు వి
చిత్ర చిత్ర ధ్వని బహువిచ్చిత్తి మన్మ
హాకృతి ప్రణేత సత్యనారాయణ కవి"-

అని కంఠమెత్తి పాడారు.

"పద గుంఫన మమోఘము..." అని వ్యాఖ్యానించారెవరో - బహుశా కాటూరి వారే కావచ్చు.

టి.టి.ఇ. అందుకేమీ రియాక్ట్ కాలేదు.

పక్కన నిలబడండి అన్నట్టు సైగ చేసి కాటూరి వారిని సమీపించాడు.

కాటూరి వారు మౌనంగా పింగళి వారిని చూపించారు.

"ఇదేం పద్ధతిగా లేదు. ఎంత జంటకవులమైనా జవాబు కలిసే చెప్పాలా ఏమిటి? ఈ క్లిష్ట సమయంలో నా మీద భారం మోపకండి... మీరే చెప్పండి ఆ సంజాయిషీ ఏదో..."

చుట్ట తియ్యకుండా "ఉహు...ఉహు..." అనడం తప్ప కాటూరి వారి జవాబు లేదు.

టి.టి.ఇ.కి ఇదేదో ఓ ముఠా అనీ, టికెట్ లేని ట్రావెలర్స్ అనీ అర్థమైపోయింది-

అసలే లాలిత్యం - ఆపైన భయం - బాపిబావ మెలికలు తిరిగి పోతున్నారు- పక్కన నిలబడి.

"టికెట్ ప్లీజ్..." అనగానే బాపిరాజుగారు నీటి చిమ్మిన ఒక్కతూరి పైకెగసినట్టు ఇట్లు ఆరంభించిరి-

"బెజవాడ నుంచి కాకినాడ పోర్టు స్టేషనుకు టిక్కెట్టు కొని యుంటిని. నేను రూపాయి నాణెము ఇవ్వగా టిక్కెట్టియున్నూ మూడణాలన్నర తిరిగి ఇచ్చినాడు. ఆతడిచ్చిన టిక్కెట్టు రెండంగుళముల మువ్వీసము పొడవు, అంగుళము పైన ఆరు వీసముల వెడల్పూ, రెండు నూళ్ల మందమునూ, అరతులము బరువున్నూ కలిగి యుండెను. దానిపై ఏడు అంకెయు, దానికి ముందు రెండు సున్న వున్నవి. మొదటి అంకె అయిదు తదుపరి నాలుగువున్నది. తెలుపు పసుపు కలినేత వర్ణములో కుడి అంచుపై భాగమున నల్లని చార కలిగి యుండెను. చీనా దేశములో జలవర్ణ చిత్రములను ఇదే కొలతలు గల ఫలకములపై చిత్రించు నాచారము కలదు. ఇట్టి వానిని మినియేచరు చిత్రకళ అని వ్యవహరింతురు..."

"మహాప్రభో నన్ను వదిలెయ్యండి" అని గావుకేక పెట్టి టి.టి.ఇ. అవతలి వైపు కి నిష్క్రమించినాడు.

"నీ శైలికి గొంత శక్తియున్నది" - అని విశ్వనాథ బాపిబావని అభినందించిరి.

"రేపు సాహితీ సమితి సమావేశంలో - మన సభ్యులకు రైళ్లలో, బస్సులో, లాంచీలో, రేవు పడవలో టిక్కెట్ కొనే అగత్యం వుండరాదని ఒక తీర్మానం ఏకగ్రీవంగా ఆమోదింప జేసి, వాటి నకళ్లు తీసి సర్కారు వారికి సమర్పిస్తాము..." సభాపతి హోదాలో హుకుం జారీ చేశారు శివశంకరస్వామి.

"రేపటి సంగతి సరే... ఇప్పటి మాటేమిటి?"

"అసలింతకీ మన రుక్మిణీ నాథం ఏమైపోయినట్టు..."
టి.టి.ఇ. వచ్చే స్టేషన్‌లో దిగిపోవాలని నిష్కర్షగా చెప్పేశాడు.
అంతా గందర గోళంగా వుంది- కవులలో కలకలం.

"కర్మఫలము అట్లున్నపుడు ఒకయూరి కరణము మరియొక ఊరి వెట్టి కాక తప్పదు. మనము రుక్మిణీనాథమును నమ్మితిమి. మనిషి మనిషిని నమ్మును. లేనిచో మానుని నమ్మునా? నమ్మదు. నమ్మక మనగానేమి? అది యొక మానసిక ప్రవృత్తి. నమ్మకము వేరు. విశ్వాసము వేరు. సమాజము - అనగా మనుషుల గుంపు. ఇందు కొందరు అంజనీ బుత్రులు - కొందరు ఆషాఢ భూతులు. ఆతడు నమ్మిన బంటు. ఈతడు కాదు. అది మనకు తొలుత తెలియునా? తెలియును. తెలియదు. ఇది యొక చమత్కారము..."
అని విశ్వనాథవారు తన సహజశైలిలో వాపోతుంటే-
"వస్తుంటే సంధ్యామంత్రమని - నడుమ మీ మధ్యాక్కరలా..." అని పింగళివారు వారించారు.
ఈ సందడిని చీల్చుకుంటూ ఓ కంచు కంఠం విన్పించింది-

"పతితులారా!
భ్రష్టులారా!
దగాపడిన తమ్ములారా!
ఏడవకండేడవకండి!
వచ్చేశాయ్, వచ్చేశాయ్,
జగన్నాథ
జగన్నాథ
జగన్నాథ రథ చక్రాల్
వచ్చేశాయ్, వచ్చేశాయ్..."

అది శ్రీశ్రీ కంఠం, రైలు పెట్టె మార్మోగింది.
అంతా బిక్కు బిక్కు మంటూ నిశ్శబ్దంగా చూస్తున్నారు.
"ఏమిటయ్యా - మా టికెట్లు గాని నీ జేబులో వున్నాయా? అంతలా భరోసా యిస్తున్నావ్" అని సూటిగా అడిగారు విశ్వనాథ.
"ఇతరేతర కారణాల వల్ల నేనేమీ చెప్పదల్చుకోలేదు" ముక్తసరిగా అన్నారు శ్రీశ్రీ-
టి.టి.ఇ. మాత్రం గేటు వైపు జారుకున్న గణపతి శాస్త్రి గారిని నిలదీశాడు.
టిక్కెట్ కోసం చెయ్యి జాపగానే - టిక్కెట్లవాడి అరచెయ్యి సాగదీసి విస్తుబోతూ "అరెరె... వండర్‌ఫుల్... ఇది చెయ్యికాదు.... అయ్యా, తమరు నమ్మాలి - నేను తిరుగొచ్చేప్పటికి మీరిక్కడ వుండరు... ఆ రేఖ మహాత్యం అలాంటిది" గణపతి శాస్త్రిగారి జ్యోతిష లౌక్యానికి టి.టి.ఇ. పడిపోయాడు. కొంచెం సిగ్గుపడి చెయ్యి వినయంగా అందించాడు. శాస్త్రిగారు ఏకధాటీన వున్నవీ లేనివీ చెప్పి టిక్కెట్ గండం తప్పుకున్నారు.
శ్రీశ్రీ వంతు వచ్చింది. టిక్కెట్ లేదు. పైగా అందరికీ భరోసా ఇవ్వడం కూడాను. ఇదంతా గమనించి -
"ఎవరు మీరు" అన్నాడు టి.వాడు.

"భూతాన్ని
యజ్ఞోప వీతాన్ని
వైష్ణవ్య గీతాన్ని నేను"

"కవిత్వంలో దేనికి? తెలుగులో చెప్పరాదుటయ్యా" అన్నారెవరో.
"నేను శ్రీశ్రీని. ఈ శతాబ్దం నాది"
"కావచ్చు. కాని ఈ రైలు శ్రీ సర్కారు వారిది" అన్నాడు టి.టి.ఇ.
"మొన్నటి దాకా తెలుగు సాహిత్యం నన్ను నడిపింది. ఇప్పుడు దాన్ని నేను నడుపుతున్నాను..."
"అవచ్చు. కాని ఈ రైళ్లని ఇండియన్ రైల్వేస్ వారు నడుపుతున్నారు."

"ఔను నిజం, ఔను సుమా
నీవన్నది నిజం నిజం"

అనేసి శ్రీశ్రీ సీటు మీద కూచుని, నిట్టూర్చి మళ్లీ హారీన్ ఫటోలోకి వెళ్ళిపోయారు.
తనంతట తానే ఎదురుపడి "నేనేమోనూ... సారీ. ఐ యామ్ మిస్టర్ నరసింహశాస్త్రి మొక్కపాటి ఆఫ్ మొగల్తూర్ - ఆథర్ ఆఫ్ బారిష్టర్ పార్వతీశం ది గేట్..." అని టి.టి.ఇ.కి ఘట్టిగా షేక్ హ్యాండిచ్చి పరిచయం చేసుకున్నారు.
"తర్వాణి అన్నం, ఆవకాయ, మంచినీళ్ల మరచెంబు పంటికిందకి వుంటాయని మామిడి తాండ్ర, జంతికలూ తెచ్చుకున్నాను. బట్ టికెట్ ఫర్గాటెన్..."

టిక్కెట్లవాడు వుదాసీనంగా విని, రైలు ఆగే స్టేషన్ కోసం చూస్తున్నాడు - ఓ నిర్ణయానికి వచ్చేసి.
కొందరు వినయం ప్రదర్శిస్తూ నిలబడ్డారు.
కొందరు "కానున్నది కాక మానునా" యని కూర్చున్నారు.
కాటూరి వారు చుట్టకాల్చడం మానలేదు.
"చుట్ట పారెయ్యండి. బొత్తిగా లౌక్యం తెలీదు..." అని గుసగుసలు విన్పిస్తున్నాయి.
కృష్ణశాస్త్రిగారి అత్తరు పరిమళం తగ్గలేదు.
కురుమెళ్లవారు స్తిమిత పడ్డారు. సభాపతి ఈ విధంగానైనా రుక్మిణీ నాథానికి శాస్తి జరుగుతుందని లోలోపల తృప్తి పడుతుండగా-

రైలు ఆగింది-

శ్రీశ్రీ చేత 'రుక్కాయ్' అని పిలవబడే రుక్మిణీ నాథం రొప్పుతూ రోస్తూ రావడం కన్పించింది.
అందరికీ జ్యోతిర్దర్శనం అయినంత సంతోషమైంది.

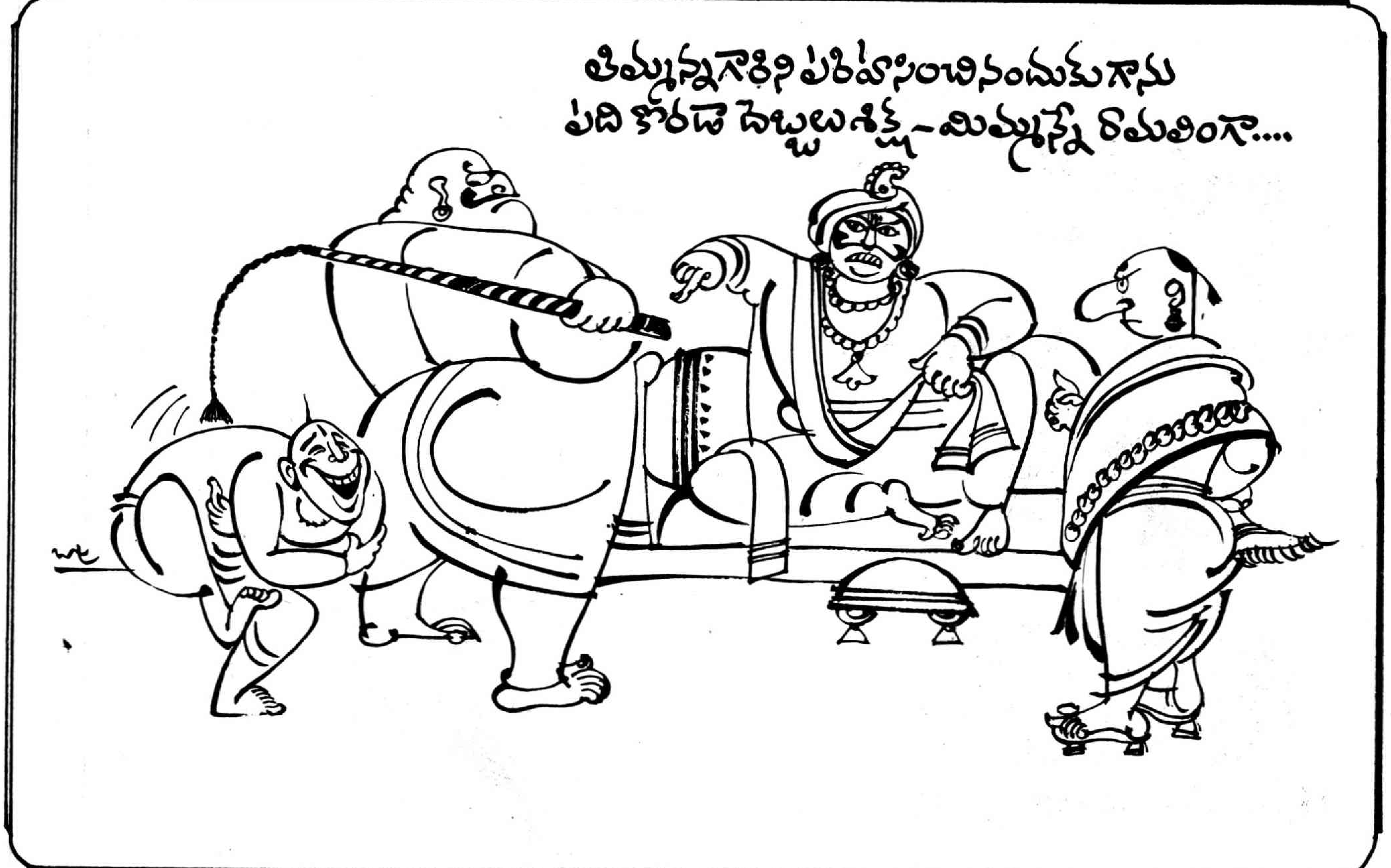

"కొంప ముంచావు కదయ్యా..." అన్నారంతా ముక్త కంఠంతో.

"ముంచే వాడినైతే అసలు రాకే పోదును కదా..." అన్నాడాయన.

"ఇంతకీ టిక్కెట్లెక్కడా..."

"నోట మాట రావడం లేదు. కొంచెం స్తిమిత పడనీండి"

జలస్రోతం వెనకాల, తరుముకు వస్తున్నట్టు - ఎర్రరంగు సేలం పట్టుపంచె, పైన నిండుగా వుత్తరీయం కప్పుకుని ఓ నిండైన విగ్రహం కదలి వస్తూంది. ఆయన చేతిలో వెండి చెంబు - అందులో దర్భతో కట్టిన కూర్చ... మధ్య మధ్య మనిషి తగిలినపుడల్లా ఆగి, చెంబులోంచి కూర్చోదకం నెత్తిన జల్లుకు ముందుకు సాగుతున్నారు. కాలుతున్న ప్లాట్ ఫాం మీద కాళ్లకి చెప్పులు కూడా లేవేమో మరీ వేగంగా నడుస్తున్నారు.

"ఏ మోయ్... సఖుడా! కుశలమా?" అన్నారాయన కవులు అందర్నీ వుద్దేశించి.

"తమరా మహాశయా..." అన్నారంతా.

ఆయన రాయప్రోలు సుబ్బారావుగారు! అమలిన శృంగార చక్రవర్తి!

"కాళ్లకి జోళ్లు తగిలించుకో కూడదూ..." అన్నారు కాటూరి వారు.

"...ఈ అనంత భూతలిని
మన భూమి వంటి చల్లని భూమి లేదు.
ఏ దేశమేగినా, ఎందుకాలిడినా..." అన్నారాయన గాంభీర్యంగా.

"ఈ జీవుని వేదన ఈ జీవిది..." అని విశ్వనాథ ప్రకాశంగా నిట్టూర్చారు.

జలస్రోతం వారి జోష్ తగ్గింది. అందరూ ఆయన వంక గుచ్చి గుచ్చి ముద్దాయిని చూసినట్టు చూస్తున్నారు.

"అమలిన శృంగారం... శృంగారం అంటూ ఈయన ఆడవాళ్ల పెట్టిలో కూచున్నారు. నేను పెట్టె పెట్టె తిరిగి తిరిగి వచ్చి వెడి వెదికి తెచ్చాను..." అన్నారు జరుక్ కోపంగా.

"అమలిన శృంగారానికి ఆడవాళ్ల పెట్టె దేనికి..." అప్పర్ బెర్త్ మీంచి కృష్ణశాస్త్రి పళ్లు.

"స్త్రీ లేక శృంగారము వుండదు కదా! నా అమలిన శృంగారం ఆడవాళ్ల పెట్టిలోనే సాధ్యమోయి సఖుడా" అని రాయప్రోలు వారి జవాబు.

"పైగా క్షణక్షణం ఈ నెత్తిన నీళ్లు జల్లుకోడం... మీద పడ్డాయని కో ప్యాసెంజెర్లతో ఘర్షణలూ - సర్ది చెప్పి తీసుకొచ్చేసరికి నా తలప్రాణం తోకకి వచ్చింది... మరో పులిమీద పుట్ర. ఆడవాళ్ళ పెట్టెలో గుడిపాటి వెంకటచలం నన్ను ముట్టుకున్నాడు స్నానం చేయాలంటూ వీరు నన్ను తింటున్నారు......" ఘాటుగా నిట్టూర్చారు జలస్రోతం.

"సర్లే - టిక్కెట్లివ్వండి..."

"నా దగ్గర అన్నీ లేవు - కొన్నే వున్నాయి."

"అదేమిటయ్యా - అన్నీ నీ దగ్గరేగా వుంట..."

"నిజమే. అది వేరే కథ. గుడిపాటి వెంకటచలం మొదట్లోనే మనతో విడిపోయి ఇంకో లేడీస్ కంపార్ట్‌మెంట్‌లో ఎక్కాడుకదా! ఆ బోగీలో నిలబడి అయిదారు స్టేషన్ల దాకా 'వుమెన్స్ లిబ్' మీద వుపన్యాసం యిచ్చాడు..."

"ఆ... తర్వాత..." అడిగారెవరో ఆత్రంగా.

"తర్వాత... ఏదో స్టేషన్‌లో అయిదారు మంది స్త్రీ ప్యాసింజెర్లతో దిగిపోయాడు. ఇప్పుడు నా దగ్గర టిక్కెట్లలో అయిదు షార్టు..." అని కథ ముగించారు రుక్మిణీ నాథం.

"మరీ ఆశ్చర్యం... పైగా అయిదారు గురినా... అమ్మో?" అని ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయారు పిలకా గణపతి శాస్త్రిగారు. రాయప్రోలువారు అందరి మీదా కూర్చోదకం చల్లారు. కూత వేసి రైలు బయలు దేరింది - వైతాళికులతో.

●